

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen JUDr. Miloslavem Černým, advokátem, se sídlem Praha 3 - Vinohrady, Korunní 129/1740, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 8 Az 52/2004 - 21, ze dne 23. 6. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2780/VL-11-BE07-2000, ze dne 5. 11. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu.

Městský soud v Praze se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Stěžovatel nevyvíjel žádnou politickou činnost, za kterou by byl posléze pronásledován a nebylo ani zjištěno, že by byl pronásledován z důvodu rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Potíže, jejichž existenci stěžovatel tvrdí, uvedenými důvody motivovány nebyly. Podle soudu jde spíše o všeobecnou

ne zcela dobrou situaci v zemi stěžovatelova původu, kdy státní orgány sice vyvíjejí snahu k potlačení kriminality, ale z objektivních důvodů se jim to ne vždy daří. Z obsahu správního spisu pak podle soudu vyplývá, že stěžovatel své potíže s osobami, vymáhajícími na něm dluh, příslušným státním orgánům vůbec neohlásil a jako důvod pro tuto svou pasivitu uvedl pouze domněnku, že by mu policie nepomohla.

Podle Městského soudu v Praze je správný rovněž závěr žalovaného, podle něhož stěžovateli nesvědčí ani žádný z důvodů uvedených v ust. § 91 zákona o azylu. Obavu stěžovatele z nelidského a ponižujícího zacházení ze strany mafie totiž nelze považovat za překážku vycestování ve smyslu citovaného ustanovení.

K obecně formulované námitce neúplně zjištěného skutkového stavu soud rovněž v obecné rovině konstatoval, že žalovaný se zabýval jak konkrétními skutečnostmi, které žalobce uvedl jako důvod žádosti o udělení azylu, tak i situaci v zemi jeho původu. Dle názoru soudu si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí dostatek podkladů, tyto náležitě posoudil a závěr, který učinil, je podle něj logický a přesvědčivý.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád právní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle jeho názoru byla nedostatečně zjištěna skutková podstata, z níž soud v daném případě vycházel. Krajský soud podle něj neprovedl psychiatrická vyšetření jeho duševního stavu, z něhož by se podle něj nepochybně zjistilo, že v současnosti není schopen návratu na Ukrajinu. Trpí duševními traumaty a hlubokými depresemi, doprovázenými soustavnými traumatizujícími obavami o život manželky a dětí. Tyto skutečnosti podle něj zakládají jeho právo na ochranu ve smyslu Úmluvy, resp. navazujících právních předpisů ČR. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Dle svého vyjádření ze dne 31. 8. 2005 považuje žalovaný podanou kasační stížnost za vadnou ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., podle kterého kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 tohoto zákona, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Navrhuje proto odmítnutí kasační stížnosti podle ust. § 46 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako přezkumu způsobitou. Z jejího obsahu je patrné, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přesněji pro vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Naplnění tohoto stížního důvodu pak spatřuje v tom, že v důsledku neprovedení důkazu posudkem zdravotního stavu stěžovatele nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Z podané kasační stížnosti je tudíž zřejmé, z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí soudu napadá, a tyto lze pořadit důvodům taxativně vypočteným ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze vázán rozsahem takto podané kasační stížnosti, avšak dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Ze správního spisu přitom zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu podal stěžovatel dne 15. 11. 2000, pohovor k žádosti byl se stěžovatelem

proveden v pobytovém středisku dne 3. 11. 2004 na žádost stěžovatele v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Zde stěžovatel uvedl, že poprvé opustil Ukrajinu v roce 1996. Do roku 1999 pobýval na území ČR na základě víza za účelem podnikání. Během této doby navštěvoval Ukrajinu dva až třikrát do roka vždy na několik dní. V roce 1999 již neměl peníze na prodloužení víza, avšak na Ukrajinu už se nevrátil. Po zadržení policií bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, proto požádal o azyl. Na Ukrajinu se nemůže vrátit pro potíže s věřiteli. Aby zajistil operaci své nemocné matce, vypůjčil si v roce 1998 od neznámých mužů 3500 USD s tím, že je vrátí do jednoho roku s úrokem 5%. Již za několik měsíců byl však těmito muži kontaktován, aby zaplatil 5000 USD. Tolik peněz neměl, proto odjel do ČR s tím, že je zde vydělá. Krátce na to mu ovšem na popud těchto osob volala manželka, aby přijel, jinak že „se může stát něco jí nebo jeho dítěti“. Vrátil se proto domů. Zde byl uvedenými osobami zbit a byl zaveden na místo, kde tito lidé vymáhali peníze od jiného muže, aby viděl, jakým způsobem lze také postupovat. Před jeho očima tomuto muži zlomili ruku. Incident neohlásil na policii, protože mu řekli, že tam mají své známé a aby to raději nezkoušel. Jiné problémy než výše uvedené ani se státními orgány stěžovatel neměl. V případě návratu se obává že by jej zabili. Na dotaz správního orgánu, proč při pohovoru neuvedl své psychické problémy, o nichž hovořil ve V. L., odpověděl, že v současné době se již cítí dobře. Jeho problémy byly zřejmě vyvolány prožitky na Ukrajině.

Důvod podané kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že Městský soud v Praze neprovedl důkaz ohledně jeho zdravotního stavu a nezjistil tak dostatečně skutkový stav věci. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však dopadá na případy, kdy k porušení zákona došlo již v řízení před správním orgánem *a soud měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí zrušit*. Nejvyšší správní soud proto dovozuje, že stěžovatel spatřuje uvedený nedostatek již v řízení před správním orgánem. V žalobě proti správnímu rozhodnutí ovšem stěžovatel pouze zcela obecně namítal porušení ustanovení zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád), konkrétně jeho ust. § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3. Nad rámec citace těchto ustanovení pak uvedl jen, že mu na Ukrajině hrozí mučení, resp. nelidské či ponižující zacházení ze strany mafie. Státní orgány mu nejsou schopny zajistit dostatečnou ochranu, neboť jsou mafií ve většině případů podpláceny. Kdyby se stěžovatel na policii obrátil, byl by příslušníky mafie zastrašen a donucen vzít svou stížnost zpět. Zákon na ochranu svědků podle něj na Ukrajině nefunguje pro nedostatek peněžních prostředků.

Byť by tak z obsahu kasační stížnosti bylo možné usuzovat, že stěžovatel napadá výrok správního rozhodnutí podle ust. § 14 zákona o azylu – důvody spatřuje ve svém špatném zdravotním stavu, v žalobě proti tomuto rozhodnutí se o svých zdravotních potížích nijak nezmiňuje. Za této situace je proto třeba uzavřít, že stěžovatel tuto tvrzenou vadu správního řízení v řízení před Městským soudem v Praze *důvodně nevytkl* ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na výslovný dotaz pracovníka Ministerstva vnitra při pohovoru k žádosti o azyl naopak uvedl, že v současné době již psychické potíže nemá. Ze soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že výzva a poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. byly stěžovateli doručeny dne 4. 3. 2005. Stěžovatel se do dvou týdnů od jejich doručení nevyjádřil, a soud proto projednal věc bez jednání. Žádný návrh na provedení důkazu ke svému zdravotnímu stavu stěžovatel soudu neadresoval.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu